

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **A. Ch., IČ: ...**
bytem K P. 4, D.
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2016, č. j. KUKHK-36672/DS/2016/Kj, sp. zn. 120961/2016/KHK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 20. 9. 2016, č. j. ODP/84551-2016/kld 7117-2015/kld/21, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Peugeot, registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa totiž:

- dne 5. 12. 2014 v 19:08 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkově Hradiště, na silnici I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 63 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 60 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

- dne 7. 12. 2014 v 14:32 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkově Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 66 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 63 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky do osmi bodů, přičemž v první námitce vytýkal správnímu orgánu hned dvě pochybení. V prvním z nich vytýkal žalobce správnímu orgánu, že nepřesně označil místo spáchání údajného správního deliktu ve výroku rozhodnutí. Žalobce na základě tohoto popisu skutku místo ohledal a spolu s informacemi obsaženými v územním plánu zjistil, že dopravní značky označující začátek a konec obce jsou umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Správní orgán měl tedy pochybit v tom, že neprovedl dokazování, které by potvrdilo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím obce ve smyslu stavebního zákona, např. doložením kopie územního plánu. Totéž se týká umístění dopravního značení na začátku a konci obce. Dále správní orgán ve výroku rozhodnutí označil úsek údajného spáchání přestupku v délce cca 1 km, což shledal žalobce taktéž nedostatečně určitým mj. z důvodu, že v průběhu jízdy tímto úsekem mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti. Tyto vady způsobily nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

4. Druhým pochybením, nazvaným „*Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy*“ vytýkal žalobce správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž nesdělil, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům. Žalobce uvedl, že žalovaný odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy, které ale nebylo obsahem správního spisu a rovněž nebylo provedeno jako důkaz a poukázal na to, že ani další listiny (např. veřejnoprávní smlouva a souhlas Policie České republiky s měřením rychlosti) nebyly jako důkaz provedeny. Žalobce očekával, že v tomto případě bude rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno, jelikož v případech, kdy je rozhodováno na základě podkladů, které nebyly provedeny jako důkaz, takto žalovaný konstantně rozhoduje. Žalobce rovněž namítl, že nebylo prokázáno, že strážníci obecní policie, kteří prováděli měření rychlosti, měli písemné zmocnění od obce Choustníkovo Hradiště ve smyslu zákona o obecní policii. Záznam o měření je tak nepoužitelným důkazem dle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť lze s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* předpokládat, že tato zákonná podmínka nebyla splněna. Žalobce dále také uvedl, že se správní orgán nezaobíral jednou z podmínek ustanovení § 79a zákona silničního provozu, a to tím, zda měření v tomto úseku zvyšuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
5. Žalobce v další námitce uvedl, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, resp. prověřoval jím označenou osobu řidiče pouze zcela formálně, až automatizovaně. Žalobce rovněž namítl, že i přesto, že správnímu orgánu zjevně bylo známo, že pan Y. je na uvedené adrese nekontaktní, jediným krokem, který za účelem prověření jeho oznámení jako přestupce učinil, bylo doručování mu na tuto adresu, ačkoli správnímu orgánu muselo být zřejmé, že tento krok nebude úspěšný. O tom, že panu Y. nelze na uvedenou adresu doručovat písemnosti, měl být žalobce též vyrozuměn. Navíc mohl správní orgán osobě označeného řidiče ustanovit opatrovníka nebo doručovat veřejnou vyhláškou.
6. Žalobce se v této námitce také ohradil proti závěru správních orgánů, že osoba označeného řidiče v době spáchání přestupku vozidlo neřídila, resp. že její označení za řidiče je účelové, obstrukční apod. Nelze tak dle jeho názoru usuzovat pouze ze skutečnosti, že dotázané orgány veřejné moci informacemi o pobytu označeného řidiče na území České republiky nedisponují. Stejně tak i skutečnost, že pan Y. je označován různými provozovateli jako řidič vozidla, neindikuje účelovost tohoto označení, jelikož pan Y. je častým zákazníkem žalobce, který zprostředkovává pronájem motorových vozidel. Jestliže pak správní orgány rozhodovaly na základě událostí jím známých z úřední činnosti, měly o tom žalobce vyrozumět.
7. V dalším bodu žaloby žalobce namítl, že správní orgán ho zkrátil na jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když mu sdělil, že má právo vyjádřit se k podkladům pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to primárně v přesně určeném termínu. Žalobce pro toto omezení práva neshledal žádnou zákonnou oporu a je toho názoru, že

se může vyjadřovat k podkladům rozhodnutí jakýmkoliv v úvahu přicházejícím způsobem. Jako příklad uvedl datovou schránku, e-mailovou komunikaci či písemné podání. Zmocněnec žalobce s ohledem na jeho pracovní vytíženost pak na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit v tomto případě pouze a jedinečně osobně.

8. Žalobce ve čtvrtém bodu žaloby konstatoval, že dle metodiky Ministerstva dopravy odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla prekludovala ještě před okamžikem vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce i přes to, že na základě novely zákona o silničním provozu zákonem č. 230/2014 Sb., který nabyl účinnosti dne 7. 11. 2014, byla prekluzivní lhůta nově upravena, předpokládal, že se správní orgán bude řídit metodikou Ministerstva dopravy. Z tohoto důvodu nabyl přesvědčení, že správní orgány řízení zastaví pro zánik odpovědnosti.
9. V podané žalobě byla dále namítána protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy žalobce shledal, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
10. Další z žalobních bodů obsahoval námitku, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce. Ten je přesvědčen, že takový postup ho krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledal zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
11. V sedmé námitce vytýkal žalobce žalovanému, že mu včas neposkytl informaci o osobě, která bude rozhodovat o jeho odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Rovněž s touto vadou spojoval nezákonnost žalovaného rozhodnutí, spatřovanou v tom, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 15 odst. 4 správního řádu. Pro žalobce bylo překvapivé, že bylo rozhodnuto ve věci, přestože nebyl vyrozuměn o tom, která úřední osoba bude o jeho odvolání rozhodovat, ač byl tento požadavek v odvolání zmocněncem žalobce výslovně formulován.
12. V poslední námitce pak žalobce vytýkal orgánům veřejné správy řadu pochybení, když namítl, že nebylo v řízení prokázáno, že by strážníci, kteří prováděli měření rychlosti, měli k tomuto písemné zmocnění od obce Choustníkovo Hradiště, jak prikazuje zákon o obecní policii. Dále žalobce namítl, že správní orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 67 odst. 3 správního řádu. Žalobce má rovněž za to, že se jedná pouze o jeden pokračující správní delikt, nikoli o dva správní delikty, a z tohoto důvodu se správní orgány dopustily nesprávného právního posouzení věci. Žalobce také namítal, že z fotografií z měření není patrné, kde přesně bylo měření provedeno, když není uvedeno najisto, že fotodokumentace skutečně pochází z daného místa. Závěrem uvedl, že osoba označeného řidiče mu následně sdělila, že v daný čas bylo vozidlo žalobce daleko od

místa spáchání přestupku, takže vozidlo na snímcích sice má shodnou registrační značku jako vozidlo žalobce, jedná se však zjevně o falzifikát.

13. V podrobnostech se krajský soud vrátí ke shora uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
14. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Znovu zrekapituloval skutkový stav a věnoval se námitce týkající se dokazování mimo ústní jednání. Žalovaný uvedl, že o dokazování mimo ústní jednání byl žalobce vyrozuměn písemností ze dne 1. 8. 2016, kde byl mimo jiné poučen i o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Následně proběhlo samotné dokazování mimo ústní jednání, o němž byl sepsán protokol na listu č. 61 až 62 spisového materiálu. Žalovaný také doplnil, že správní řád předpokládá možnost rozhodovat bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání. K tomuto postupu jsou stanoveny podmínky, jako je vyrozumění účastníků dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu a vyhotovení protokolu dle ustanovení § 18 odst. 1 téhož zákona. Žalovaný je toho názoru, že dokazování bylo provedeno a zadokumentováno řádně.
16. K námitce týkající se účasti soukromoprávního subjektu na měření rychlosti žalovaný uvedl, že z hlediska technického je soukromý subjekt oprávněn k instalaci záznamového systému měření rychlosti. Nastavení tolerance automatizovaných silničních rychloměrů je ve výlučné kompetenci města Dvůr Králové nad Labem, resp. obecní policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost, jež jí byla svěřena dle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Každé měřicí zařízení je certifikováno a jeho spolehlivost je ověřována každoročně. Soukromoprávní subjekt do pořízených obrazových záznamů nemůže nijak zasahovat a lze tedy konstatovat, že poskytuje správnímu orgánu pouze nutné technické prostředky nezbytné pro výkon státní správy.
17. Žalovaný poté sdělil, že veškeré námitky mohl žalobce uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho podal v zákonné lhůtě blanketní odvolání. Ani po výzvě k doplnění náležitostí však žalobce odvolání nedoplnil. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a

žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

19. Správní orgán I. stupně obdržel dne 8. 2. 2015 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 5. 12. 2014 v 19:08 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 63 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 60 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 26. 2. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval, pročež se správní orgán uchýlil k tomu, že dne 30. 3. 2015 zaslal žalobci výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zmocněnec žalobce (společnost FLEET Control, s. r. o., IČ: 24149322) poté, dne 3. 4. 2015, zaslal reakci na výzvu provozovateli vozidla, v níž uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil pan L. Y., nar. ..., bytem P. 15, P. 1.

20. Správní orgán I. stupně následně, dne 8. 4. 2015, předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý.
21. Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (k tomu v podrobnostech ještě níže), kdy správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dne 9. 9. 2015 v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
22. Správní orgán také obdržel dne 10. 2. 2015 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 7. 12. 2014 ve 14:32 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, přičemž řidič vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 66 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 63 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

23. I v tomto případě nebyl zjištěn řidič vozidla, proto zaslal správní orgán dne 4. 3. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval, proto se správní orgán uchýlil k tomu, že dne 20. 4. 2015 zaslal žalobci výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích. Zmocněnec žalobce (společnost FLEET Control, s. r. o., IČ: 24149322) poté, dne 4. 8. 2015, zaslal reakci na výzvu provozovateli vozidla, v níž uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil pan L. Y., nar. ..., bytem P. 15, P. 1.
24. Správní orgán I. stupně posléze, dne 25. 8. 2015, předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý.
25. Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (k tomu v podrobnostech taktéž ještě níže), kdy správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dne 26. 10. 2015 v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
26. Dne 10. 12. 2015 byl žalobce obeznámen o zahájení správního řízení, byl také vyrozuměn o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 18. 1. 2016 v 9:30 hod. v budově Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem a zároveň byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 10. 12. 2015.
27. Dne 18. 1. 2016 bylo žalobci zasláno usnesení o spojení obou řízení, která byla popsána výše.
- Téhož dne byly provedeny důkazy listinami obsaženými ve spise, o čemž svědčí záznam o provedení důkazu listinou. Dne 17. 2. 2016 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí č. j. ODP/19587-2016/kld 7117-2015/kld, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla mu udělena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
28. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, jakož i skutečnost, že správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče. Žalobce dále poukazoval na to, že dle jeho názoru byl již správní delikt promlčen. Žalobce také požadoval sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání.
29. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 4. 2016, č. j. KUKHK-11942/DS/2016/Kj, kterým rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 17. 2. 2016, č. j. ODP/19587-2016/kld 7117-2015/kld zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaný vytýkal správnímu orgánu způsob, jakým provedl důkaz listinou mimo ústní jednání, když ten o něm nesepsal protokol tak, jak mu ukládá ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu.
30. Správní orgán I. stupně poté dne 1. 8. 2016 vyrozuměl žalobce o pokračování správního řízení po podání odvolání proti rozhodnutí, vyrozuměl ho také o provedení důkazů

mimo ústní jednání a žalobce byl poučen i o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Na základě výše uvedeného provedl správní orgán I. stupně dne 19. 8. 2016 důkazy listinami obsaženými ve spise, o čemž svědčí protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání z téhož dne. Jak vyplývá z následného rozhodnutí správního orgánu, žalobce ani jeho zmocněnec možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužili.

31. Dne 20. 9. 2016 bylo vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí o správním deliktu č. j. ODP/84551-2016/kld 7117-2015/kld/21, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, v němž pouze požadoval po správním orgánu I. stupně informaci o tom, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání.
32. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím (viz shora).

B. Právní závěry

33. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
34. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže

proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

35. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
36. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).
37. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto

odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

1. Nepřezkoumatelnost

a) Obec

38. Žalobce považoval žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nepřesně určil místo spáchání údajného správního deliktu, ani neodůvodnil závěr o tom, že se správní delikt stal v zastavěném území a že se na daném místě skutečně nacházely dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“. Žalobce tvrdil, že místo skutku ohledal na místě i v územním plánu, a zjistil, že dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“ jsou v obci umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Dle žalobce tak správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (např. předložením kopie územního plánu). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by dle názoru žalobce po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
39. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 5. 12. 2014 a ze dne 7. 12. 2014 jsou přestupky dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
40. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace stavebního zákona není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem obce Choustníkovo Hradiště, jak vytýkal žalobce správním orgánům.
41. Že se měřený úsek skutečně nachází na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku v rozhodnutí správních orgánů, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 18. 3. 2014, č. 8012-OL-70055-14 i z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 4. 2. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRP-597-011/Čj-2014-051006.
42. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Tento výrok není

jednak pravdivý, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil, a ani se o to ve správním řízení nesnažil, neboť takové námitky v něm vůbec nevznsl. Žalobcova tvrzená obava, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobilý závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Žalobcovo tvrzení je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou hypotézou.

43. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce na nesrozumitelnost výroku z důvodu, že v měřeném úseku, měřícím zhruba 1km, mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti a za daného stavu lze konstatovat, že výrok rozhodnutí se vztahuje jen na některé z více překročení rychlosti, ke kterému v průběhu jízdy daným úsekem došlo.
44. V nyní projednávaném případě se jednalo o měřený úsek, který byl dlouhý přibližně 475 m, jak lze také ověřit ve správním spise. Stěžejní je v daném případě skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, které předpokládá měření rychlosti vozidla v konkrétně vymezeném úseku jako celku a ne v jednotlivých úsecích, jak se mylně domníval žalobce. Je tedy možné, aby v průběhu průjezdu měřeného úseku aktuální rychlost vozidla fluktovala (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). Výkyvy rychlosti v jednotlivých místech měřeného úseku však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku jako celku a překročení hranice povolené rychlosti v tomto úseku tvoří jeden přestupek (resp. jeden správní delikt). Námitka žalobce ohledně nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí, např. ve vztahu k nevytvoření překážky res iudicata, jak tvrdil žalobce, je v daném případě zcela zcestná.
45. Krajský soud má za to, že výrok rozhodnutí správních orgánů odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře. V kontextu daného případu správní orgány své povinnosti na srozumitelnost, určitost a nezaměnitelnost řidičem vozidla spáchaného skutku, od něhož se následně odvíjí objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, dostály a rozhodnutí je v tomto směru přezkoumatelné. Tato námitka není na základě výše uvedeného důvodná.

b) Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

46. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se v daném případě ohledně použitého rychloměru jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. např. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 18. 3. 2014, č. 8012-OL-70055-14 i z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 4. 2. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRP-597-011/Čj-2014-051006). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.

47. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
48. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládá již zmíněný dokument, a to vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 4. 2. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, kde je uvedeno, že: *„Předmětem vyjádření je návrh Městské policie Dvůr Králové nad Labem na určení úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel pomocí automatizovaného měřicího zařízení. Měření je plánováno v rámci silnic I. a II. třídy v územní působnosti dopravního inspektorátu Trutnov, na úsecích uvedených v příloze tohoto vyjádření.“*
49. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá. Dlužno dodat, že žalobce tuto námitku neuplatnil ve správním řízení, naopak zcela obecně ji formuloval až v nyní uplatněné žalobě. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemůže bez dalšího obstát.
50. Pokud jde o žalobcovu námitku o nedostatečném provedení důkazů správním orgánem, tedy listiny založené ve správním spise, krajský soud ověřil, že na č. listu 61 až 62 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy předložením oznámení o přestupku v dopravě na č. listu 2 spisu včetně přiložené fotografické dokumentace na č. listu 3 spisu, oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření) na č. listu 22 spisu, včetně přiložené fotografické dokumentace na č. listu 23 spisu a výpis z karty osobního motorového vozidla na č. listu 10 a 30 spisu a popsal, co z těchto důkazů zjistil.
51. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: *„O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.“*
52. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: *„O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“*
53. V souvislosti se zjištěným skutkovým stavem odkazuje krajský soud na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, s nimiž se ztotožňuje: *„Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému*

ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“

54. Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam (potažmo protokol) o provádění důkazu listinou, nemá to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu má krajský soud za to, že listinné důkazy založené ve správním spise a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí tak v průběhu správního řízení provedeny byly (byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 19. 8. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam). K dotčení hmotných ani procesních práv žalobce z tohoto důvodu nedošlo.
55. V souvislosti s tím považuje krajský soud za podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.
56. Žalobce dále namítl překvapivost rozhodnutí z toho důvodu, že žalovaný v odvolacím řízení zrušuje prvostupňové rozhodnutí, pokud nejsou při dokazování mimo ústní jednání provedeny všechny důkazy potřebné pro rozhodování, aniž by změnu svého právního názoru odůvodnil. Krajskému soudu je ze souběžně projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 126/2010 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou samo o sobě nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobci, resp. jeho zástupci, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmněl, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu projevu libovůle při výkonu veřejné moci, jak namítal žalobce. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou.
57. Krajský soud proto rozhodl neprovést žalobcem navrhovaný důkaz spočívající v analýze všech zrušujících rozhodnutí žalovaného v tomto typu správního řízení za rok 2016, neboť tento důkaz by byl pro posouzení dané věci zcela irrelevantní.

58. Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daném místě, krajský soud odkazuje na příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze 4. 2. 2014, (č. listu 6 a 26 správního spisu), které bylo v platnosti v době spáchání přestupků. Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu.
59. Dne 12. 6. 2013 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Choustníkovo Hradiště a městem Dvůr Králové nad Labem, na jejímž základě je Městská policie Dvůr Králové nad Labem oprávněna k výkonu některých úkolů ve smyslu zákona o obecní policii. K této smlouvě dal Krajský úřad Královéhradeckého kraje souhlas dne 3. 7. 2013. Krajský soud k tomuto dále v podrobnostech odkazuje na úplné znění uvedených listin. Tyto důkazy důvodnost uvedené žalobní námitky spolehlivě vyvracejí.
60. K námitce, že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
61. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz dva odstavce na str. 8) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.

2. Nezbytné kroky

62. Žalobce namítal, že správní orgán nepostupoval v souladu s ustanovením § 125f odst. 4. zákona o silničním provozu a pro vedení správního řízení tedy nebyly naplněny předpoklady, když neučinil všechny potřebné a nezbytné kroky k navázání kontaktu s řidičem předmětného vozidla, ačkoliv od žalobce obdržel informaci, kdo vozidlo řídil. Správní orgán jednal ryze formálně, když se sice pokusil označenému řidiči zaslat výzvu k podání vysvětlení, ale ta se po uplynutí doby vrátila zpět. Žalobce nabytí dojmu, že správní orgán měl za dané situace podnikat další kroky ke zjištění pachatele přestupku, kdy mohl domnělému řidiči například doručovat veřejnou vyhlášku, či ustanovit pro účely doručování opatrovníka. Žalobce je rovněž názoru, že i on měl být o problémech s doručováním vyrozuměn, aby na tento vývoj situace mohl adekvátně reagovat.
63. Krajský soud se předně zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu dle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Jelikož u obou přestupků označil žalobce jako řidiče vozidla pana Y., bude se touto námitkou zabývat krajský soud jako jedním celkem, kdy veškerá tvrzení se vztahují shodně na všechny skutkové události těchto dvou přestupků.
64. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a*

pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

65. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

66. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené

částky

a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).

67. V přezkoumávané věci žalobce sice označil k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče pana L. Y., nar. ..., P. 15, P. 1, avšak s touto osobou se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt. Jmenovaný totiž nereagoval na jeho předvolání k podání vysvětlení ve věci podezření ze spáchání daného přestupku ze dnů 8. 4. 2015 a 25. 8. 2015. Obě tyto písemnosti byly doručovány jmenovanému prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, pan L. Y. si je však nevyzvedl v úložní době a zásilky se vrátily správnímu orgánu s tím, že je adresát v místě neznámý (viz záznamy pošty na zásilkách – doručenkách).

68. Správní orgán pokračoval ve zjišťování osoby označeného řidiče i dále, když provedl šetření, které podrobně popsal (odpověď Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 8. 2015, sdělení Policie ČR, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 21. 8. 2015). Navíc třeba dodat, že krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že pan L. Y., nar. ..., P. 15, P. 1, je uváděn

zastupující společností FLEET Control, s.r.o., jako řidič vozidla v analogických řízeních, jak bylo uvedeno např. již v rozhodnutích zdejšího krajského soudu sp. zn. 30 A 29/2016 nebo 30 A 38/2016, v nichž bylo řečeno, že: „Dále správní orgán eviduje přestupky za správní delikt provozovatele vozidla zastupující společností FLEET Control, s.r.o.,
IČ 24149322, Praha

1, kde uvádí jako řidiče jmenovaného L.Y., nar. ..., bytem P. 15, P. 1

k (sp.zn.2015/3334/SPRKSR/KOG,2015/1888/SPRKSR/NOH,2015/4900/SPRKSR/SCHZ,2015/1165/SPRKSR/SCHZ,2015/2505/SPRKSR/NOH,2015/2092/SPRKSR/NOH,2014/1701/SPRKSR/SCHZ,2014/1918/SPRKSR/NOH,2015/1961/SPRKSR/KAM,2014/1274/SPRKSR/KOG,2015/820/SPRKSR/NOH,2015/2497/SPRKSR/SCHZ,2015/6668/SPRKSR/NOH,2014/1909/SPRKSR/NOH,2015/4772/SPRKSR/SCHZ,2015/7059/SPRKSR/NOH,2015/4690/SPRKSR/NOH,2015/5840/SPRKSR/NOH,2015/2652/SPRKSR/NOH,2015/458/SPRKSR/KAM a 2015/2551/SPRKSR/KAM). Správní orgán proto považoval uvedení této osoby coby řidiče vozidla za obstrukční postup ze strany žalobce.“

69. Krajský soud konstatuje, že pokud např. provozovatel označí osobu řidiče a ten poté nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámý, tzn., že se mu nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit a lze mít tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán I. stupně v tomto případě nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Zcela absurdní by bylo za této situace zahajovat proti jmenovanému přestupkové řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi, jak navrhoval žalobce.
70. Je tak možno zkonstatovat, že správní orgán I. stupně, odbor dopravy a silničního hospodářství, se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané deliktní věci, a to na adresu, kterou uvedl samotný žalobce (jeho zmocněnec). Podle krajského soudu tak učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
71. Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobce, že když se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak že se měl obrátit na něho samotného. K tomu totiž jednak neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a krom toho je přeci normální a logickou reakcí běžného občana, že na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned svoji verzi a všechny indicie k ní. Co by tak mohl žalobce ještě nového k věci uvádět? Ostatně ani v žalobě v tomto směru nic neuvedl, kromě obecných proklamací.
72. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jak tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a

osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobce vycházel, snad jedině přidat se k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.

73. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobce nevyplývala kontaktní adresa pana L. Y., tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „Úkony účastníků“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení.

To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobce v něm ani nemohl vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobce se za přestupce neoznačil.

O rozporuplnosti žaloby v tomto směru svědčí to, že na jedné straně žalobce tvrdí, že pan L. Y. byl kontaktní a známý na uvedené adrese, ale již v dalších žalobních bodech se dovolává postupů (doručování veřejnou vyhláškou a ustanovení opatrovníka), jež nasvědčují pravému opaku.

74. Ke shora uvedenému krajský soud dodává, že správní orgán postupuje při výkonu své pravomoci (výkonu veřejné správy) v období před zahájením přestupkového řízení podle základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 až § 8 správního řádu, případně podle jeho části čtvrté (viz § 177 správního řádu).
75. S ohledem na shora uvedené informace o osobě pana Y., které měl správní orgán I. stupně k dispozici (jak lze ověřit ve správním spise), shledal krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k jeho tíži. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele vozidla rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17, č. j. 10 As 18/2018 ze dne 4. 7. 2018). Tato námitka není důvodná.

3. Omezení procesních práv

76. Žalobce se cítil být omezen na svých procesních právech, když mu bylo oznámeno, že: *„Za účelem seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se statutární zástupce společnosti může dostavit do hlavní budovy Městského úřadu, náměstí T. G.*

Masaryka čp. 38, odboru dopravy a silničního hospodářství, kancelář dopravních přestupků č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod., Úterý – od 08:00 do 11:30 hod., Středa – od 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod., Pátek – od 08:00 do 11:30 hod.“ Žalobce pak nabyl dojmu, že jeho právo vyjádření se k podkladům rozhodnutí je omezeno tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, v kanceláři oprávněné úřední osoby, pouze v úředních hodinách, a to nejlépe po předchozí telefonické domluvě. Zmocněnec žalobce pak v souvislosti s tímto oznámením na realizování tohoto práva rezignoval, neboť s ohledem na jeho pracovní vytíženost se nejednalo o úkon proveditelný ani hospodárný.

77. Krajský soud je toho názoru, že žalobce si výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vyložil mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. Tento závěr krajského soudu plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl, že: „*V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu má Vaše společnost, jako zmocněnec provozovatele vozidla, možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu je Vaše společnost oprávněna navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vaší společnosti stanovuje správní orgán lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 26. 8. 2016 včetně.*“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (26. 8. 2016).
78. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen dne 1. 8. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí, nelze považovat za omezení práv žalobce, právě naopak. V případě jakýchkoliv pochybností žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a tuto skutečnost si vyjasnil. Dlužno dodat, že ustanovený zmocněnec žalobce navíc v obdobných případech vystupuje systematicky a vytrvale, je tedy zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy.

4. Prekluze

79. V této námitce žalobce namítl, že odpovědnost za předmětný správní delikt prekludovala. Žalobce se ve vztahu k této námitce v žalobě dovolával metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5 k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. (dále jen „metodika“). Metodika se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2012 mimo jiné

vloženo ustanovení § 125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Metodika uváděla, že v případě tohoto správního deliktu bylo nutné na lhůtu k projednání deliktu uplatnit analogicky ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Jednalo se tedy o lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval.

80. Nastíněná právní situace se však změnila přijetím zákona č. 230/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně pak ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovilo, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle ustanovení § 125f. Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, která řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
81. V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl přestupek, resp. přestupky spáchány (spáchány byly dne 5. 12. 2014 a 7. 12. 2014), odpovědnost žalobce by tedy zanikla až dne 5. 12. 2018, resp. 7. 12. 2018). Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek dozvěděl (ustanovení § 125e odst. 3 a ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu). Krajský soud tak na základě výše uvedeného nemůže této námitce přisvědčit.

5. Protiústavnost

82. V dalším ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
83. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
84. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

6. Zásada bezprostřednosti

85. V další námitce žalobce uvedl, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti.
86. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídit vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě,

kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

87. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníkovi řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se

k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

88. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.
89. V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obci Choustníkovo Hradiště, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.
90. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
91. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostal, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 1. 8. 2016. Žalobce se mýlí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobci tak dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost spolu s uvedenými detailními informacemi sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
92. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení.

Žalobce však zůstal ve správním řízení pasivní a nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

7. Oprávněné úřední osoby

93. Krajský soud považuje za nedůvodnou i tuto námitku, v níž žalobce namítl, že mu v odvolacím řízení nebylo před vydáním rozhodnutí sděleno jméno oprávněné úřední osoby, která bude v jeho věci rozhodovat. Žalobou popsany a obsahu správního spisu odpovídající skutkový stav k této otázce sice nemá za žádoucí, nicméně jej zároveň nepovažuje bez přidružení dalších skutečností k němu za rozhodující pro osud rozhodnutí ve věci. Stejný názor je např. obsažen v Komentáři správního řádu JUDr. Josefa Vedrala, Ph.D., vydaného BOVA POLYGON, Praha 2006, v němž se na straně 143 k § 15 odst. 4 správního řádu mimo jiné uvádí: *„Samotné porušení tohoto ustanovení, tedy skutečnost, že správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, kdo je v dané věci oprávněnou osobou, jakkoliv jde o procesní pochybení správního orgánu, nicméně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, protože podle § 89 odst. 2 se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřiblíží, což by byl i tento případ, což samozřejmě není návodem k tomu, aby správní orgány toto ustanovení nedodržovaly.“*
94. Obdobně judikoval i Ústavní soud, když v usnesení ze dne 27. srpna 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, uvedl následující: *„...samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoúčelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.“*
95. V přezkoumávané věci to znamená, že žalobcem namítaná vada řízení o správním deliktu by mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy pokud by v jejím důsledku byl žalobce zkrácen na svých substantivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání žalobce by musela rozhodovat vůči němu skutečně podjatá osoba. Tato skutečnost ale prokázána nebyla, když žalobní námitky vůči oprávněné úřední osobě neměl krajský soud za opodstatněné.
96. Podjatost úředních osob při výkonu veřejné moci upravuje ustanovení § 14 správního řádu.

97. Dle názoru krajského soudu z takového obecného tvrzení rovněž nelze dovodit, že jmenovaná úřední osoba má poměr k zmocněnci žalobce. Žalobce netvrdil, že by u dalších správních řízení rozhodovala právě tato jedna úřední osoba, ani netvrdil, že by se v těchto dalších správních řízení dopouštěla čehokoliv, z čeho by bylo možno dovozovat její podjatost. Rovněž z ničeho nevyplývá, že by tato úřední osoba měla jakýkoliv zájem na výsledku řízení (ve kterém jde o pokutu ve výši 1 500 Kč), resp. že by měla zájem na zamlčení či ztrátě jakéhokoliv podání žalobce, a riskovala v důsledku toho trestní postih.
98. Třeba přitom poznamenat, že podjatost nelze spojovat s vlastním výsledkem řízení, s uspokojením či neuspokojením účastníka řízení v něm. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).
99. Dle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Žádná taková skutečnost nebyla krajským soudem zjištěna, když tvrzení žalobce zůstalo v této souvislosti jen v rovině čisté spekulace, nepodložené žádným důkazem, jenž by jen v náznacích mohl žalobci přisvědčovat.

8. Další námítky

100. V tomto žalobním bodu vznesl žalobce v podstatě několik námitek. Žalobce namítl, že nebylo v řízení prokázáno, že by strážníci, kteří prováděli měření rychlosti vozidla, měli k tomuto písemné zmocnění od obce Choustníkovo Hradiště, jak prikazuje zákon o obecní policii. Dále žalobce namítl, že správní orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 67 odst. 3 správního řádu. Žalobce má rovněž za to, že se jedná pouze o jeden pokračující správní delikt, nikoli o dva správní delikty, a z tohoto důvodu se správní orgány dopustily nesprávného právního posouzení. Žalobce namítal také, že z fotografií z měření není patrné, kde přesně bylo měření provedeno, a že osoba označeného řidiče mu následně sdělila, že v daný čas bylo vozidlo žalobce daleko od místa spáchání přestupku a automobil na snímcích tak považuje za falzifikát.
101. K námitce, že v řízení nebylo prokázáno, že by strážníci, kteří prováděli měření rychlosti, měli k tomuto písemné zmocnění od obce Choustníkovo Hradiště, krajský soud upozorňuje, že totožně formulovanou námitku uplatnil žalobce již u námítky zabírající se povahou technického zařízení používaného bez obsluhy, proto pro objasnění této námítky odkazuje na odůvodnění v bodech 58- 59 tohoto rozsudku.
102. Ustanovení § 67 odst. 3 správního řádu uvádí, že: „*Ústně vyhlášené rozhodnutí správní orgán potvrdí písemně, pokud účastník písemné potvrzení požaduje. Písemné potvrzení obsahuje pouze výrokovou část rozhodnutí (§ 68 odst. 2) a další náležitosti uvedené v § 69.*“ Uvedené ustanovení tedy na projednávanou věc fakticky nedopadá. Krajský soud proto toliko v obecné rovině konstatuje, že veškerá rozhodnutí byla vydána správními orgány písemně zcela v souladu se zásadou písemnosti, jak lze také snadno ověřit ve správním spise.

103. Žalobce rovněž zmínil, že se jedná pouze o jeden pokračující správní delikt, nikoli o dva správní delikty, jak bylo dle jeho názoru nesprávně posouzeno správním orgánem. Krajský soud uvádí, že definice pokračujícího správního deliktu vychází analogicky z ustanovení § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Pokračováním ve správním deliktu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného správního deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Pokud jde o první z výše zmíněných znaků, tj. jednota záměru, lze ho interpretovat tak, že jednotlivé útoky jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem v tom smyslu, že pachatel již od počátku zamýšlí alespoň v nejhrubších rysech i další útoky a po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jako postupné realizování tohoto jediného záměru. (viz obdobně ŠÁMAL, P. et al.: *Trestní zákoník*. Vyd. 2. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1290. ISBN 978-80-7400-428-5.). Lze konstatovat, že u provozovatele vozidla (žalobce) v tomto případě znak záměru zcela absentoval (i vzhledem k jeho objektivní odpovědnosti za spáchaný správní delikt) a dlužno dodat, že jednotný záměr – tzv. subjektivní souvislost, nevyplyvá ani ze znění žaloby, ba si přímo odporuje, když žalobce například tvrdí, že: „*pan Y. mu následně sdělil, že v daný čas bylo vozidlo žalobce daleko od obce Choustníkovu Hradiště, takže vozidlo na snímcích sice má shodnou RZ jako vozidlo žalobce, jedná se však zjevně o falzifikát.*“ Tato námitka žalobce je zcela nepřipadná.
104. K dalším námitkám krajský soud konstatuje, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či uvést, na jakém základě se některá z jím namítaných skutečností měla stát. Krajský soud zastává názor, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že fotografie z místa spáchání přestupku nebyla pořízena v jiném místě než v obci Choustníkovu Hradiště, že vozidlo na fotografii není falzifikát apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
105. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. K odvolacím námitkám uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje.
106. Krajský soud tedy uzavírá, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný

typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz oznámení o přestupku v dopravě ze dnů 8. 2. 2015 a 10. 2. 2015, ke kterým byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tedy přisvědčit nemohl.

107. Krajský soud proto shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

108. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. srpna 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: J. L.